

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **L. O.**, Praha 4, zastoupená Helenou Dvornou, advokátkou se sídlem Hurbanova 11, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2017, č. j. 1 Az 53/2016 – 94, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. OAM-1096/ZA-ZA02-BE04-2015, byla opakovaná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[2] Žalobkyně následně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 27. 6. 2017, č. j. 1 Az 53/2016 – 94, zamítl.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) poté podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodňovala tím, že v případě nepřiznání odkladného účinku a jejího návratu do země původu bude vystavena kromě občanskoprávního řízení i trestnímu stíhání na základě událostí, které se odehrály částečně v období nepokojů v Oděse před tím, než opustila zemi původu, a následně tyto události pokračovaly bez jejího vědomí v době její nepřítomnosti. Konkrétně se mělo jednat o „*nezákonné pletichy*“ bývalé proruský orientované spolubydlící směřující ke znemožnění dalšího normálního života stěžovatelky, kdy byla stěžovatelka údajně připravena spolubydlící o bydlení a následně jsou po ní bezdůvodně vymáhány vysoké finanční částky, přestože byla k opuštění bydliště donucena pod nátlakem. Dle stěžovatelky je nutno přihlédnout k tomu, že tyto praktiky jsou v zemi původu časté a v podobných případech dochází k trestnímu postihu nevinných osob, čemuž nasvědčují i blíže nespecifikované listiny, jež stěžovatelka obdržela od své známé. Z uvedeného dle stěžovatelky jednoznačně vyplývá, že nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by pro ni znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká jeho přiznáním může vzniknout jiným osobám, a jeho přiznání nikterak neodporuje veřejnému zájmu.

[5] Žalovaný dle svého vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku neshledal naplnění důvodů dle § 73 odst. 2 s. ř. s., a proto s přiznáním odkladného účinku této kasační stížnosti nesouhlasí. Dle žalovaného nebylo prokázáno, že by situace stěžovatelky byla natolik výjimečná v porovnání s ostatními žadateli v obdobném postavení, aby její kasační stížnosti měl být přiznán odkladný účinek. Žalovaný zdůraznil, že se jedná již o druhou žádost o mezinárodní ochranu ze strany stěžovatelky a správním orgánem bylo řízení o ní zastaveno z důvodu nepřipustnosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že o možném trestním stíhání, jež by stěžovatelce hrozilo v zemi původu, se stěžovatelka nezmínila ani v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení o její opakované žádosti a také ji dle žalovaného neuvedla v řízení před soudem. Obdobně v předchozím řízení neuváděla ani důvody spočívající v nezákonných pletíchách spolubydlící. Veškeré argumenty uvedené v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se tudíž podle žalovaného objevují až v řízení před Nejvyšším správním soudem.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatelku) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou naplněny.

[9] Stěžovatelka, která přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní a je tedy na ní, aby konkretizovala a doložila (prokázala), jakou konkrétní újmu by pro ni výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí městského soudu, potažmo žalovaného, znamenaly. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající řízení o kasační stížnosti i o návrhu na přiznání jejího odkladného účinku – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatelku vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74).

[10] Stěžovatelka ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti uváděla pouze obecná tvrzení, pro něž navíc nelze nalézt dostatečnou oporu ve spisovém materiálu dostupném Nejvyššímu správnímu soudu. Tato tvrzení stěžovatelka

pokračování

neuplatnila ve správním řízení a dostatečně je nespecifikovala ani neprokázala ani v řízení o žalobě před městským soudem, byť v jeho průběhu uvedla, že s ní byl v roce 2014 ze strany zaměstnavatele rozvázán pracovní poměr (údajně z důvodu jejího politického přesvědčení), přičemž ztratila rovněž možnost užívání podnikové ubytovny, kterou mají nadále obývat pouze osoby proruského smýšlení. Zároveň zjistila, že je po ní za užívání ubytovny požadována vysoká finanční částka, což u jednání před městským soudem dokládala výzvou státního vykonavatele k zaplacení dluhu (včetně nákladů exekuce) ve výši 18896,30 hřiven. Během jednání před městským soudem stěžovatelka dále prostřednictvím své zástupkyně uvedla, že ubytovnu opustila pod nátlakem spolubydlící, která ji chtěla užívat sama a která byla jiného politického smýšlení než stěžovatelka. K tomu stěžovatelka předložila ručně psané prohlášení paní N. U., podle něhož byl na stěžovatelku v roce 2014 opakovaně činen nátlak ze strany její spolubydlící/družky „z důvodu jejího odstěhování z pokoje pod pohrůžkou sepsání oznámení“. To měla dle uvedeného prohlášení tato spolubydlící následně v nepřítomnosti stěžovatelky učinit, protože měla být stěžovatelce „doručena písemnost s předvoláním k soudu“.

[11] V těchto tvrzených skutečnostech, týkajících se v podstatě možných soukromoprávních sporů stěžovatelky v zemi původu, bez dalšího závažnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. způsobenou výkonem či jinými právními následky napadeného rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení ve věci opakované žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany, spatřovat nelze.

[12] Při jednání před městským soudem zástupkyně stěžovatelky dále zmínila, že proti stěžovatelce údajně probíhá na Ukrajině trestní řízení, což ovšem dokládala pouze zmiňovaným prohlášením paní N. U., které nad rámec již uvedeného obsahuje pouze větu, podle níž paní U. potvrzuje, že „v případě návratu na Ukrajinu bude L. trestně stíhána“. Nejvyšší správní soud konstatuje, že citované vágní prohlášení soukromé osoby existenci trestního stíhání stěžovatelky (či trestního řízení vůči ní) na Ukrajině neprokazuje. Zároveň zástupkyně stěžovatelky při jednání před městským soudem přiznala, že jinými důkazy k tvrzenému trestnímu stíhání či řízení na Ukrajině nedisponuje, a takové důkazy stěžovatelka nepředložila ani v řízení před Nejvyšším správním soudem.

[13] Ačkoliv stěžovatelku stíhá, jak již bylo řečeno, v případě návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejen břemeno tvrzení, ale také břemeno důkazní, neobsahuje její návrh žádné skutečnosti či důkazy, jež by uváděné důvody vzniku újmy spočívající v tvrzeném trestním stíhání či trestním řízení dokládaly. Ačkoliv ve svém návrhu stěžovatelka obecně zmiňuje jisté listiny, které měla obdržet „před několika měsíci s pomocí své známé“ a které mají nasvědčovat tomu, že „v podobných případech dochází k trestnímu postihu nevinných osob“, tyto listiny stěžovatelka nijak blíže nespecifikovala ani nepředložila, přičemž není ani zřejmé, zda se má jednat o výše zmiňované listiny uplatněné v řízení před městským soudem, které navíc, jak již bylo řečeno, trestní řízení proti stěžovatelce vůbec neprokazují, tím méně pak to, že by takové trestní řízení, jak naznačuje stěžovatelka, mělo být vedeno z politických důvodů.

[14] Jiné případné důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka neuvedla. Nejvyššímu správnímu soudu za této situace nezbyvá než konstatovat, že stěžovatelka neprokázala, že by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí městského soudu, resp. žalovaného, znamenaly pro stěžovatelku

závažnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že není splněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, bylo by nadbytečné, aby se Nejvyšší správní soud dále zabýval dalšími zákonnými podmínkami dle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s., jež musí být pro přiznání odkladného účinku splněny kumulativně.

[15] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. srpna 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu